

שֶׁלֶחֶן הָיָה צָרִיף הַסְּדוּר שְׁלוֹ
לְהַתְּקֵן בְּצַד הַצְּפוֹן, שְׁכֵתוֹב
וְהַשְּׁלֶחֶן תָּתֵן עַל צֵלַע צְפוֹן. מָה
הַטַּעַם? מִשּׁוּם שְׁמִשָּׁם רֵאשִׁית
הַשְּׂמֵחָה. הַשְּׂמֵאֵל נוֹטֵל תְּמִיד
מֵהִימִין בְּרֵאשׁוֹנָה, וְאַחַר כֵּן הוּא
מִתְּעוֹרֵר לְנִקְבָּה. אַחַר כֵּן הִימִין
מִקְרֵב אוֹתוֹ אֵלָיו וְנִדְבֵק בוֹ.

הַמִּים הֵם מִימִין, וְהֵם שְׂמֵחָה.
מִיָּד נוֹתֵן לְשְׂמֵאֵל, וְנִדְבָקִים בוֹ
אוֹתָם מִים וּמְשַׁמְּחִים אוֹתוֹ. וְאַחַר
כֵּן הוּא נִכְלָל בְּיָמִין, וּמִתְּעוֹרֵר אֶת
הַנִּקְבָּה בְּאוֹתָהּ שְׂמֵחָה, וְסִימְנָה -
מִי שְׂנוֹטֵל מִים בְּיַד יְמִינוֹ בְּכָלִי,
רֵאשׁוֹן לְרוֹקֵן מִים הוּא בְּשְׂמֵאֵל,
וְלֹא מְשַׁמֵּאֵל לְיָמִין, שֶׁהָרִי מִים
מִימִין לֹקַח אוֹתָם הַשְּׂמֵאֵל.

וְכֵן מִים לֹא נִמְצְאִים אֲלֵא מִצַּד
הַשְּׂמֵאֵל. כִּיִּן שְׁנִלְקָחוּ הַמִּים
אֵלָיו, הָרִי הִתְּעוֹרְרוּ לְנִקְבָּה
בְּאוֹתָם מִים, וְלָכֵן גְּבוּרוֹת גְּשָׁמִים
שְׁנִינּוּ. וְלָכֵן וְהַשְּׁלֶחֶן תָּתֵן עַל צֵלַע
צְפוֹן, שְׂמֵאוֹתוֹ הַצַּד הַפְּרוֹת
נִמְצְאִים בוֹ יוֹתֵר מֵהַצַּד הָאַחֵר,
בְּהִתְּעוֹרְרוֹת הַשְּׂמֵחָה שְׁלוֹ
בְּרֵאשׁוֹנָה, כְּמוֹ שְׂנֵאֲמַר (שִׁיר ב)
שְׂמֵאֵלוֹ תַחַת לְרֵאשִׁי, וְאַחַר כֵּן -
וְיָמִינוֹ תַחֲבֻקֵנִי.

שֶׁלֶחֶנוֹ שֶׁל אָדָם צָרִיף לְהַמְצֵא
בְּנִקְיוֹת הַגּוּף, שְׁלֵא יִקְרַב לְאָכַל
אֶת מְזוֹנוֹ אֲלֵא בְּנִקְיוֹן עֲצָמוֹ. וְלָכֵן
צָרִיף הָאָדָם לְפָנוֹת עֲצָמוֹ בְּתַחֲלָה
טָרָם שִׂיאֵכֵל מְזוֹן שֶׁל שְׁלֶחֶן
טָהוֹר, כִּי אוֹתוֹ מְזוֹן שֶׁהִכִּין לוֹ,
בוֹ רוּצָה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, כְּדִי
שְׁלֵא יִקְרַב עַל אוֹתוֹ שְׁלֶחֶן קִיא
צוֹאָה, שֶׁהוּא מְסוּד הַצַּד הָאַחֵר,
וְהַצַּד הָאַחֵר לֹא יִקְבַּל כְּלוֹם
מֵאוֹתוֹ מְזוֹן שֶׁל הַשְּׁלֶחֶן הַזֶּה.
אַחַר שְׂאֵכֵל אָדָם וְהִתְּעַנֵּג, צָרִיף
לְתַת חֶלֶק שֶׁל תְּמִצִּית לְאוֹתוֹ

שֶׁלֶחֶן דָּא, אֲצִטְרִיף סְדוּרָא דִּילִיָּה לְאַתְתְּקֵנָא,
בְּסִטְרָא דְצְפוֹן, דְכִתִּיב וְהַשְּׁלֶחֶן תָּתֵן עַל
צֵלַע צְפוֹן. מָאי טַעְמָא. בְּגִין דְמִתְמָן שִׁירוּתָא
דְחֻדְוָה. שְׂמֵאֵלָא נְטִיל מִימִינָא תְדִיר
בְּקַדְמִיתָא, וְלִבְתַּר אִיהוּ אֲתַעַר לְגַבֵּי נוֹקְבָא,
וּבְתַר קְרִיבַת לִיָּה יְמִינָא לְגַבֵּיהּ, וְאַתְדִּבְקַת
בֵּיהּ.

מִיָּם אֵינוֹן מִימִינָא, וְאִיהוּ חֻדְוָה, מִיָּד יִהִיב
לְשְׂמֵאֵלָא, וְאַתְדִּבְקוּ בֵּיהּ אֵינוֹן מִים,
וְחֻדְאֵן לִיָּה. וּבְתַר אֲתַפְלִיל אִיהוּ לִימִינָא,
וְאַתְעַר לְנוֹקְבָא בְּהוּא חֻדְוָה. וְסִימְנָה, מָאֵן
דְנְטִיל מִיָּא בִּידֵיהּ יְמִינָא בְּמֵאנָא, קַדְמָאָה
לְאַרְקָא מִיָּא בְּשְׂמֵאֵלָא אִיהוּ, וְלֹא מְשַׂמֵּאֵלָא
לִימִינָא, דְהָא מִיָּא מִימִינָא נְטִיל לֹון שְׂמֵאֵלָא.
וּבְגִין כֵּן מִיָּא לָא אֲשַׁתְּכַחוּ, אֲלֵא מְסִטְרָא
דְשְׂמֵאֵלָא. כִּיִּן דְנְטִילוּ מִיָּא לְגַבֵּיהּ, הָא
אֲתַעַרו לְגַבֵּי נוֹקְבָא בְּאֵינוֹן מִים. וְעַל דָּא
גְּבוּרוֹת גְּשָׁמִים תְּנִינָן. וּבְגִין כֵּן וְהַשְּׁלֶחֶן תָּתֵן
עַל צֵלַע צְפוֹן, דְמֵהוּא סֵטֵר אֵיבִין אֲשַׁתְּכַחוּ
בֵּיהּ יְתִיר, מְסִטְרָא אַחְרָא. בְּאַתְעַרו דְחֻדְוָה
דִּילִיָּה בְּקַדְמִיתָא, כְּמָה דְאַתְ אָמַר (שִׁיר הַשִּׁירִים ב)
שְׂמֵאֵלוֹ תַחַת לְרֵאשִׁי לְבְתַר וְיָמִינוֹ תַחֲבֻקֵנִי.

שֶׁלֶחֶן דְּבַר נֶשׂ אֲצִטְרִיף לְאַשְׁתַּפְּחָא בְּנִקְיוֹתָא
דְּגוּפָא, דְּלֹא יִתְקַרַב לְמִיכַל מְזוֹנָא
דִּילִיָּה, אֲלֵא בְּנִקְיוֹתָא דְגְרָמִיָּה. וְעַל דָּא
אֲצִטְרִיף בְּרֵאשִׁי, לְפָנָאָה גְרָמִיָּה בְּקַדְמִיתָא, עַד
לָא יִיכוֹל מְזוֹנָא דְשְׁלֶחֶנָא דְכִיָּא, דְהוּא
מְזוֹנָא דְאַתְקִין לִיָּה, בֵּיהּ אֲתַרְעֵי קַדְשָׁא בְּרִיף
הוּא, בְּגִין דְּלֹא יִתְקַרַב עַל הוּא שְׁלֶחֶן קִיא
צוֹאָה, דְאִיהוּ מְרֻזָּא דְסִטְרָא אַחְרָא וְסִטְרָא
אַחְרָא לָא יִקְבַּל מֵהוּא מְזוֹנָא דְשְׁלֶחֶן דָּא
כְּלוֹם.

דְּבְתַר דְאָכִיל בְּרֵאשִׁי, וְאַתְעַנֵּג, אֲצִטְרִיף לְמִיָּהּ חוֹלְקָא דְתְּמִצִּית לְהוּא

הצד, ומהו? מים אחרונים. אותם זממת הידים. שצריך לתת לאותו צד חלק שצריך לו. ולכן ודאי שהם חובה, חובה הם, ובמקום של חובה שורים, והוא חיוב על אדם לתת לו חלק זה. ולכן לא צריך לברך כלל, שהרי אין הברכה באותו הצד.

ולכן צריך אדם שלא יתן מזון שעל גבי שלחנו לאותו קיא צואה, וכל שכן במעיו, וכל שכן שהוא טהור (טוב) לאדם ובריאות ותקון הגוף שלו. ולכן השלחן הוא לאכל בו בטהרה, כמו שנתבאר.

שלחן זה שעומד בבית המקדש, כדי להמציא בו מזון ולהוציא ממנו מזון, ולכן אפילו רגע אחד לא צריך לעמד בריקנות. שלחן אחר הוא שלחן הריקנות, ולא צריך לתת לו מקום במקום קדוש. ולכן שלחן המקדש אפילו רגע אחד לא ישב בלי מזון, ויצטרך שלא ימציא במקום גרוע, שהרי הברכה שלמעלה לא נמצאת במקום גרוע. זה שלחן שלפני הקדוש ברוך הוא. שלחן שאדם מברך עליו את הקדוש ברוך הוא, אף כף לא צריך להיות בריקנות, שהרי אין הברכה במקום ריק.

הרחמים שעל גבי השלחן של הקדוש ברוך הוא הם שנים עשר. והרי בארנו סוד הלחמים, שהם סוד הפנים, ולכן נקרא לחם הפנים, שהרי מזון וספוק של העולם באים מאותם הפנים העליונים. ולכן לחם זה הוא פנימי של הכל, הוא בסוד עליון פראוי.

לחם הפנים - מאכל של אותם פנים, מזון וספוק שיוצא לעולם,

סטרא. ומאן איהו. מים אחרונים. ההוא זוהמא דידין, דאצטריך למיהב ליההוא סטרא, חולקא דאצטריך ליה. ועל דא ודאי אינון חובה, חובה אינון, ובאתר דחובה שריין. ואיהו חיובא על בר נש, למיהב ליה חולקא דא. ועל דא לא אצטריך לברכא כלל, דהא ברכה לאו איהו בההוא סטרא.

ובגין כן אצטריך בר נש, דלא יהיב מזונא דעל גבי פתוריה, ליההוא קיא צואה,

ופל שפן במעוי, ופל שפן דאיהו דכיו (כ"א טב) לבר נש ובריאו ותקונא דגופיה. ועל דא, שלחן איהו למיכל ביה בדכיו, כמה דאתמר.

שלחן דא דקיימא בבי מקדשא, בגין לאשתפחא ביה מזונא, ולאפקא

מניה מזונא, ועל דא אפילו (דף קנ"ה ע"א) רגעא חדא, לא אצטריך לקיימא בריקנא. שלחן

אחרא, איהו שלחן דריקנא, ולא אצטריך למיהב ליה דוכתא באתר קדישא. ועל דא,

שלחן דמקדשא, אפילו רגעא חדא לא יתיב בלא מזונא. ויצטריך דלא ישתפח אתר גריע,

דהא ברכתא דלעילא לא משתפחא באתר גריע, דא שלחן דקמיה דקודשא בריך הוא.

שלחן דבר נש דקא מברך עליה לקודשא בריך הוא, אוף הכי לא אצטריך למהוי

בריקנא, דהא לית ברכתא באתר ריקנא. נהמי דעל גבי שלחן דקודשא בריך הוא,

אינון תריסר. והא אוקימנא רזא דנהמי, דאינון רזא דפנים. ועל דא אקרי לחם

הפנים, דהא מזונא וספוקא דעלמא, מאינון פנים עלאין קאתיין. ובגין כן, לחם דא,

איהו פנימאה דכלא, איהו ברזא עלאה, כדקא יאות.

לחם הפנים, מיכלא דאינון פנים, מזונא וספוקא דנפיק לעלמא, מנייהו